

365 szó

(részletek)

1. Vágy

A vágy szétterült az agyában olyan kisüléseket okozva az idegsejtjeiben, amiktől hámlani kezdett a falon a vakolat, megremegtek a fajansz bögrék, meg az ólomkristály poharak a vitrinben, némi pánikrohamot kapott és ijedtében öngyilkosságot követett el: levette magát a polcra kitörve a szekrényt záró meglehetősen vékony üveget. (Raktak volna bele vastagabbat!) Aztán a vágy mázsányi súllyal települt a mellkasára, amiktől levegőért kellett kapkodnia, mert az oxigén nem bírt átpréselődni sem az ajkán, sem az orrán keresztül a tüdejéig. Fuldoklott. Összeszorult a gigája is, pedig már a nyelvében megformálódtak a szavak, hogy kimondja végre milyen vágy szállta meg a testét. Ám a hangszálai nem engedelmessé váltak az akaratának, egy mukk, nem sok, annyi sem hagyta el a száját. Alvás előtti imádkozás közben robbant rá ez a vágy, de vagy az Úr, vagy a felettes énje beragasztotta a hangképző szerveit. Emiatt most a kíváncsi olvasók nem juthatnak ama információ birtokába, mi is lehetett a vágyának tárgya. Én azonban tudom, de egyelőre nem árulom el. Annak számára viszont, akit nem izgat ez a kérdés, egészében véve fölösleges volna a beszámoló, hisz csak untatná, vagy felettébb bosszantaná. Maradjunk annyiban, hogy erre a témára a későbbiek során, egy másik szócikk közlésénél még visszatérünk, ha önök is úgy szeretnék, de ha nem, akkor is. (Mivel nincs személyes kontaktus, így azt írok, amit akarok, önök nem szólhatnak bele, hja kérem, ez ám a hatalom!)

23. Áldás

Gabit hatalmába kerítette az aggodalom Cséhá miatt, noha lassacskán egyenletesen kezdett szuszogni, amit Gabi a buzgó fohászzkodásnak tudott be. Áldotta a napot a langy melegért, áldotta az eget az esőért, a földet az élelemért, áldotta a nagy vizeket, a folyókat, a gleccsereket, patakokat, s a kicsinyke ereket. Áldotta a hegyeket, völgyeket, a lankát, a szurdokot, s a szigeteket. Áldotta az erdőt, a ritkást, a virágokat, a vadállatokat, s a szelídeket, köztük a puli kutyát, a bakkecskét, a pávát, a birkát, a pulykát, a folyton kukorékoló kakast s az elkóborolt tehénkét, végül megáldott minden embert, köztük azt is, aki miatt haragjában rátört azon az estén ama bizo-

nyos vágy. És ahogy az áldásokat sorolta, úgy kezdett elszivárogni belőle a szorongó aggodás. Elszállt a bizonytalanság belőle, s már nyilvánvalóan tudta, az ő Cséhája megleli örömét a tanyasi jószágok körében, míg ő Olívia jószágáért cserébe segédkezik a betakarításban. Majd eltöprengett azon, mennyivel jobb tudatállapot áldást osztani, mint – még ha fölindulásból is – haragudni mindenkire, dühöngeni az egész világra.

39. Töröl

Gabi minden Livihez kötődő emlékét törölni akarta, érvényteleníteni a vele töltött időt. Egy tollvonással áthúzni azt a szöveget, mely az utolsó tizenkilenc év alatt íródott benne. Erre egy évet adott magának. Ami azt illeti, ez a teljes képtelenség tárgyába illet, hiszen nap mint nap az együttélés kemény csatáit vívták Livi-vel. Ennek ellenére újabb és újabb módszereket eszelt ki a felejtésre. Belefogott Livi életnagyságú portréjának megrajzolásába. Fél év alatt készült el vele. Grafitot használt, a következő fél évben pedig radírozott. Közben elhatározta, hogy Robert Musil A tulajdonságok nélküli ember című három kötetes regényét szóról szóra megjegyzi. A 2346 oldal kimossa belőlem ezt a mára már idegenné vált embert – gondolta –, de felfoghatatlan és értelmezhetetlen volt számára a tartalma, úgyhogy néhány lap után feladta ezt a kísérletét. Akkor a Bibliát vette elő, az csak 1194 oldal. Magolással, biflázással és ismétléssel teltek az elkövetkező egy év napjai. Amikor megtanult egy fejezetet, az előzőekkel együtt hangosan felmondta. Ahogy a Szentírásban haladt előre, úgy vált egyre nyilvánvalóbbá számára Isten létezése. No, igen, befogadta a Magasságot, de Livi is benne ragadt. Mint a hínáros fogságába esett embert, fojtogatta őt, hiába tüntette el a rajzot, tanulta meg kívülről a Bibliát, nem tudott szabadulni tőle.

41. Haszontalan

Hatalmas dobozt hozott az anyja barátnője, ő maga is belefért volna kényelmesen. Tele volt pakolva színes krétával és egy kisebbfajta rajztáblával.

Szeretett rajzolni, naphosszat képes volt elbíbelődni egy-egy képpel addig, míg tökéletesnek nem látta. Két-három éves gyerektől ez eléggé

szokatlan viselkedés. A krétával kevéssel az után lepték meg, miután ketten maradtak az anyjával, s másik faluba költöztek. A barátnők azon voltak, hogy Gabi minél hamarabb feldolgozza a kegyetlen tragédiát, abban reménykedve, hogy még lehet belőle egészséges lelkű felnőtt.

Egy lángoló ház ablakán kinyúló apró kezeket s szénné égett fejeket rajzolt a táblára. Határozottan állíthatjuk, hogy Gabi biztos sejtette, miben sántikálnak az asszonyok, s meg akart felelni az elvárásuknak. Nem törölte hát le a rajzát. A tábla kicsinyke volt, ő nagy felületet akart, már odaérkezésükkor kinézte magának a fehérre meszelt parasztházuk tűzfalát. Létrára mászott, fentről lefelé haladt. Az anyja majd frászt kapott, mikor meglátta a magasban, mégis csendes áhítattal figyelte, ahogy a csöpp gyerek lendületes vonalakkal vázolja fel az alakokat, csak lilát használt, a lila árnyalatait. Temetősínt akart, hiszen a sírra csak lila virágokat tettek. Később más színekkel is megküzdött hasonló módon, volt zöld, és piros korszaka, egy röpké kísérlet a barnával, míg végre rátalált magára: már nem ragaszkodott egyikhez sem. Csak a téma érdekelte, s a hangulathoz illő tónusok. De a kedvenc virágai továbbra is a lilák maradtak.

Kiderítettem – gondolta, miközben Olívia a paprikás krumplit merete a tányérjára –, ezért kellett hát a tanyán maradnom.

És eszébe ötlött még egy mozzanat:

– Haszontalan kölyke! Ne mázold össze a szép tiszta falat! Micsoda disznóság, és maga hagyja asszonyom? Aztán majd azt kell nézzem az ablakból!

A hátsó szomszéd kiabált így rájuk. Anyja csendesen válaszolt neki.

– Higgye el, csodaszép lesz!

Gabi nem ismerte a haszontalan szó jelentését, még sosem hallotta, de kikövetkeztette a hangsúlyból, és a hasznos szóból, mert azt az apja elmagyarázta neki: hasznos az a dolog, amivel másoknak örömet szerzünk. Az anyja szerint csodaszépet rajzol. És ami szép az haszontalan sem lehet. Gyermeki észjárással eképp tette túl magát megbántottságán. Akkor fogadta meg, hogy ezután, csak mesés képeket fest, amiben az emberek örömeiket lelik, s még aznap lemosta a rajztáblát.

44. Góg

Önök tudták, hogy a góg szó egyben a gégét is jelenti? Na, ugye, hogy nem!

No, én sem, és azt sem gondoltam volna, hogy amikor a gyerekem gógicsél, vagyis a gégéjével játszadozik, akkor voltaképpen gégél. Ha az ember felveti a fejét, mint a gúnárok, akkor a nyakát

előretolja, és ugyebár a nyakban van a gége, ez a gögös tartás. Gabi és Livi nem volt gögös. Alázattal szerették egymást. A pökhendiség, kivagyiság, meg a nemzeti mellveregetős keresztény felsőbbrendűség, mélységesen felháborította őket. Mert bizony voltak olyanok, akik azt posztolták a Facebookon, hogy az összes menekültet le kellene lőni a határnál, mert mind terrorista. Előbb próbálták meggyőzni őket, hogy talán a gyerekek mégsem stb., stb., sikertelenül, így törölték őket az ismerőseik közül. Aztán olyan is volt, akit barátjuknak hittek, de azzal is megszakítottak mindenfajta érintkezést. Történt pedig egy kávézóban, amikor az asztalukhoz odaállt kéregetni egy idős hajléktalan asszony. A barátjuk ahelyett, hogy a kezébe adta volna az aprót, le a földre, a lába elé dobta. Livi felpattant a helyéről, s égő arccal rohant kifelé. Gabi vészjóslóan nézett barátjára, de megelőzve a nénikét, gyorsan felszedte a pénzt, s még megtoldotta egy ötezzrel. Szegényében dadogva kért bocsánatot a barátja nevében is, majd Livi után sietett. Mégis bekövetkezett az, amiről azt gondolták, velük soha nem eshet meg. Már hét éve éltek együtt, kisebb zörrenésektől eltekintve, a harmonikus szóval jellemezhetjük a házasságukat. A körúton sétálgattak, kirakatokat nézegettek, és sokszor megálltak csokolózni. Nem voltak tekintettel a magányosakra, a gyerekekre, a konzervatív emberekre. Miután ők is elhagyatottak lettek egymás mellett, nekik is rosszul esett, ha csokolózó párt láttak, megtanította nekik a sors, hogy az ilyesmit a négy fal között illik csinálni, nem nagyközönség előtt. (No de ez egy kicsivel később következett be.) A sarki moziban a Kopár sziget ment, Gabi nagyon megörült, régen látta, azóta ez a film volt meghatározó számára, ha az élet értelméről töprengett. Livi nem akart beülni a tavasz öleléséből a sötétségbe, mégis engedett Gabi unszolásának. Nézte-nézte a filmet, és várta, hátha megszólalnak benne, hátha történik valami, már félóra is eltelt, és még mindig csak locsoltak. Unatkozott, s alig várta, hogy vége legyen. Gabi a film felénél már sírt, Livi magában nevetséges, érzelmős baromnak nevezte és kísértelt a moziból. Gabit várva a szemben lévő kávézó teraszán élvezte a napsütést. A moziból Gabi egyenesen hazament. Késő este érkezett meg Livi, addigra mindkettőjükben mérhetetlen harag gyülemlett a gyomrukba. Ebben a helyzetben egyiküknek sem támadt kedve sem vádaskodni, sem a felelősséget firtatni, sem kérdezősködni, sem összebújni. Házasságuk válsága ennek a filmnek köszönhető, és az egymással szembeni gögösségük kezdete is ekkorra datálható. No, erről még a továbbiakban bővebben olvashatnak, ha egyáltalán érdekli még önöket a folytatás.